

زندگی مشقت بار فلسطینیان بر تونل‌هایی که اسرائیل به بهانه اکتشاف‌های باستان‌شناسی حفر می‌کند

زندگی در هراس از آوارها

لاله مهرزاد
مترجم جهان

خوره روح و جان ابورمله نیست. این وحشتی است که ۵۰ نفر از فامیل‌های او که همگی در «وادی الحلو» در حومه قدس شرقی زندگی می‌کنند، بارها و بارها تجربه کرده‌اند. اسرائیل از سال ۲۰۰۰ تاکنون در حال کاوش آثار تاریخی زیرزمین‌هایی است که خانه‌های آنها بر آن واقع شده است. اما از ۵ سال پیش به این سو فلسطینی‌های ساکن این منطقه با مشاهده ترک‌هایی که

فیاض ابورمله در ۶۰ سالگی هر صبحدم با صدای تونل‌هایی که کارگران اسرائیلی در حال حفر آنها زیرخانه‌اش در حومه شرقی قدس هستند، از خواب بیدار می‌شود و هر شباهنگام با بیم فروریختن سقف خانه‌اش بر سر فرزندان‌ش به خواب می‌رود. این بیم و وحشت تنها

بر دیوارهای خانه‌هایشان نشست، متوجه آثار مخرب این حفاری‌ها شدند. ابورمله می‌گوید: «هر بار که سر می‌چرخانم، ترک جدیدی را بر دیوار خانه‌ام می‌بینم. حفاری‌های اسرائیل زندگی ما را به خطر انداخته است.» «ام‌جهاد»، همسر «ابورمله» هم می‌گوید: «خیلی نگران هستم و می‌ترسم. دائم به بچه‌ها می‌گویم توی حیاط بازی نکنند و نزدیک دیوار نشوند چون می‌ترسم با جست و

خیز آنها زمین فرو برود.» اما مقامات اسرائیل بی‌توجه به این شکایات و نگرانی‌ها به حفاری‌های خود که موجب سست شدن زمین این منطقه و در نتیجه ترک‌های بزرگ در خانه‌های فلسطینیان شده است، ادامه می‌دهند. این حفاری‌ها قدس شرقی را نشانه گرفته که قدمتی ۳ هزار ساله دارد و صهیونیست‌ها مدعی‌اند، معبد سلیمان در آن واقع بوده است. آنها به همین منظور از هفته پیش کار حفر تونل جدیدی را آغاز کرده‌اند. آنها با حفر این تونل جدید در جست‌وجوی جاده‌ای هستند که می‌گویند، شاهراهی بوده است که زائران یهودی معبد سلیمان برای رسیدن به معبد از آن استفاده می‌کردند. آنها مدعی هستند معبد مورد ادعایی‌شان درست در جایی واقع بوده است که اکنون مسجد الاقصی در آن واقع شده است. اما مقامات فلسطینی این ادعاها را رد می‌کنند و معتقدند تمام این ادعاها و حفاری‌ها تنها در راستای یهودی‌سازی قدس انجام می‌شود و به عبارتی اسرائیل را متهم به تحریف

تاریخ به سود خود می‌کنند. این در حالی است که رژیم صهیونیستی در سایه حمایت‌های امریکا بیش از پیش در حال حفاری است و به اقدامات ضد فلسطینی خود در قدس ادامه می‌دهد. جیسون گرینبلات، فرستاده امریکا در امور خاورمیانه یکی از کسانی است که حمایت تام و تمام خود از اقدامات اسرائیل را نشان داده و از جمله اخیراً در همین ارتباط در توثیتی سخنان فلسطینی‌ها را خنده دار خوانده و نوشته بود: «ما نمی‌توانیم ردپای یهود را در باستان‌شناسی نادیده بگیریم. صلح تنها بر حقیقت است که می‌تواند بنا شود.» اما این دعوها برای ابورمله اهمیتی ندارد. تنها چیزی که او می‌بیند و به آن اعتقاد دارد این است که: «مهم‌ترین مسأله در زندگی هر فرد این است که در امنیت و ثبات زندگی کند. خانه جایی است که ما باید بتوانیم در آن احساس امنیت داشته باشیم. اما اکنون ما در خانه‌هایمان این حس امنیت را نداریم.»

منبع: AlJazeera

درختان منگرو خوزستان دچار حریق شدند

جدال بومیان و آتش

سهیلا نوری
گزارش خبرنگار

علی آقا میرعالی یکی از بومیانی که برای مهار آتش در منطقه حضور داشت از هزاران اصله درخت بلوط، بنه و بادامی می‌گوید که بواسطه این آتش‌سوزی به خاکستر تبدیل شدند. به گفته وی اگر وضعیت به همین منوال ادامه پیدا کند، چیز زیادی تا نابودی کامل درختان منطقه نمانده و تلاش همیاران برای کاشت نهال‌های مناسب با آب و هوای این بخش از جنگل‌های منطقه الوار گرمسیری، حریف سرعت و ویرانی حریق نخواهد شد؛ اما از گفته‌های میرعالی اینطور بر می‌آید که همچنان می‌توان به بومیان منطقه امیدوار بود چراکه از شب گذشته تا حوالی ظهر امروز، کودک، جوان و پیر روستای موه با کمترین امکانات برای مقابله با آتش حاضر شدند. گنجعلی عاقل

نوزده روز از تابستان ۹۸ گذشته و این سومین مرتبه است که درختان بلوط، بادام و بنه منطقه منگرو در شمال غرب استان خوزستان دچار حریق می‌شوند. این آتش‌سوزی که این بار در جنگل‌های روستای موه اتفاق افتاد، از دقایقی مانده به بامداد آغاز و پیش از ظهر امروز مهار شد، اما با وجود اینکه حریق ساعت‌ها به طول انجامید، مسئولان منابع طبیعی و محیط زیست منطقه وارد عمل نشدند و به سیاق قبل جدال میان بومیان و آتش افتاده بر جان بخشی از جنگل‌های زاگرس ساعت‌ها ادامه پیدا کرد.

عکس متعلق به آتش‌سوزی ۱۰ روز گذشته می‌باشد.

می‌کرد آتش را خاموش کند که شکر خدا این بار هم موفق شدیم، اما حیف بیشتر از ۲ هزار درخت که سرمایه این منطقه به حساب می‌آمدند از بین رفت و تا وقتی یک عده‌ای برای صرفه اقتصادی، به فکر نابودی طبیعت و فروش این درخت‌ها باشند، این وضعیت ادامه خواهد داشت.»

۳۰ سانتی متر قد کشیده بودند اما حالا فقط خاکسترشان باقی مانده. اینجا آب برای خوردن براحتی پیدا نمی‌شود چه برسد به اینکه بتوانیم با آب آتش را مهار کنیم. برای همین هر کسی در حد توانش با پتو، لباس، شاخه‌های برگ‌دار درخت‌ها، سنگ‌های بزرگ و هر چیزی که دستش می‌رسید سعی

میررضایی هم که شعله‌های آتش تا چند متری خانه‌اش رسیده و از همان دقایق ابتدایی به همراه اعضای خانواده‌اش برای مهار آتش تلاش کرده بود، از کم و کیف این آتش‌سوزی چنین می‌گوید: «پارسال درست همین جایی که شعله‌های آتش زبانه می‌کشید نهال‌های بلوط و بادام کاشته بودم که تقریباً